

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 266/07-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. decembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Z. Č., P., zastúpeného advokátom JUDr. B. Š., P., vo veci namietaného porušenia základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 83/2003, postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 472/2005 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 M Cdo 15/2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Z. Č. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. septembra 2007 doručená sťažnosť Z. Č., P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 83/2003, postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 472/2005 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 M Cdo 15/2006.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ ako kupujúci uzatvoril 7. júna 2002 so spoločnosťou D., spol. s r. o., P. (ďalej len „predávajúci“), kúpnu zmluvu o kúpe motorového vozidla Škoda Fabia Classic 1,4. Z dôvodu častej poruchovosti sťažovateľ 27. marca 2003 odstúpil od kúpnej zmluvy a žiadal vrátiť zaplatenú kúpnu cenu predmetného vozidla z dôvodu bezdôvodného obohatenia. Pretože predávajúci nevrátil kúpnu cenu, sťažovateľ podal proti nemu okresnému súdu žalobu o zaplatenie kúpnej ceny s prísl. Okresný súd rozsudkom č. k. 20 C 83/03-83 z 19. októbra 2005 žalobu sťažovateľa zamietol a zaviazal ho k úhrade trov konania žalovanému. Proti rozsudku prvostupňového súdu sa sťažovateľ 5. decembra 2005 odvolal, o jeho odvolaní rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 3 Co 472/05-100 z 2. mája 2006 tak, že predmetný rozsudok okresného súdu potvrdil a zaviazal žalobcu k úhrade trov odvolacieho konania. Dňa 10. júna 2006 podal sťažovateľ podnet Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) na podanie mimoriadneho dovolania, ktorá 11. decembra 2006 podala najvyššiemu súdu mimoriadne dovolanie. Mimoriadne dovolanie generálnej prokuratúry najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 3 M Cdo 15/2006 z 29. júna 2007 zamietol.

Podľa sťažovateľa najvyšší súd sa v odôvodnení rozsudku v podstate iba obmedzil na konštatovanie, že súdne konanie vedené na nižších stupňoch nevykazovalo také procesné vady, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolací súd napríklad neskúmal, či súdy nižších stupňov pristupovali k veci v súlade s ustálenou judikatúrou, nezhodnotil váhu právnej argumentácie sťažovateľa a generálnej prokuratúry k predloženým dôkazom, neriešil námietky sťažovateľa v prvostupňovom a odvolacom konaní ani podstatnú časť námietok generálnej prokuratúry a odôvodnenie jeho rozsudku je

nejasné a nejednoznačné. Rozsudkom najvyššieho súdu malo byť porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené, sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní prijal sťažnosť na ďalšie konanie a následne vydal nález, ktorým vysloví, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 83/2003, postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 472/2005 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 M Cdo 15/2006 bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zruší rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 M Cdo 15/2006 a prizná mu primerané finančné zadost'učinenie v sume 111 000 Sk a úhradu trov právneho zastúpenia v sume 24 948 Sk.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 83/2003, postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 472/2005 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 M Cdo 15/2006.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

1. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ predmetnou sťažnosťou okrem iného napadol postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 83/2003, ktoré bolo okresným súdom ukončené vyhlásením rozsudku č. k. 20 C 83/03-85 19. októbra 2005. Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá

právomoc preskúmavať napadnutý postup okresného súdu, keďže proti nemu bol prípustný riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľ využil, a o odvolaní proti nemu rozhodol krajský súd ako súd odvolací rozsudkom č. k. 3 Co 472/05-100 z 2. mája 2006. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Podľa názoru ústavného súdu na konanie o sťažnosti v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie označeného práva postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 472/05, bolo potrebné odmietnuť ako oneskorene podanú.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd z predloženej sťažnosti a z jej príloh zistil, že konanie vedené pod sp. zn. 3 Co 472/05, v ktorom sťažovateľ namietal postup krajského súdu, bolo skončené vyhlásením rozsudku z 2. mája 2006, ktorý podľa zistenia ústavného súdu nadobudol právoplatnosť 30. mája 2006. Sťažnosť bola doručená ústavnému súdu 17. septembra 2007.

Z uvedeného vyplýva, že od 30. mája 2006, keď bolo napádané konanie právoplatne skončené, do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu, t. j. 17. septembra 2007, bez akýchkoľvek pochybností uplynula sťažovateľovi lehota na podanie sťažnosti (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd so zreteľom na uvedené skutočnosti sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako oneskorene podanú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. Pokiaľ ide o napadnutý postup najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 M Cdo 15/2006 možno zo sťažnosti vyvodit', že sťažovateľ vidí porušenie svojho základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spôsobe, akým sa najvyšší súd vysporiadal s vykonanými dôkazmi v rámci ich hodnotenia a následného vyvodenia zodpovedajúcich skutkových a právnych záverov v jeho meritórnom konečnom rozhodnutí.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru zahŕňa „právo na súd“, to znamená právo začať konanie na súde v „občianskoprávných veciach“ ako jeden z jeho aspektov. K nemu pristupujú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru pokiaľ ide o organizáciu, zloženie súdu a vedenie procesu. Kvalita procesu zahrnutá v práve na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru je zabezpečená zárukami procesného a inštitucionálneho charakteru (III. ÚS 136/03).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou

o ľudských právach základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03).

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozsudkom najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov.

V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora rozsudkom sp. zn. 3 M Cdo 15/2006 z 29. júna 2007 sú zlučiteľné s označeným článkom a ústavy a dohovoru.

Po oboznámení sa s obsahom rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd dospel k záveru, že tento svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, čo vyplýva aj z nasledujúcej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku:

„(...) Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O. s. p.) po zistení, že tento opravný prostriedok podal včas (§ 243g O. s. p.) generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243e ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 243a ods. 1 O. s. p.) preskúmal napadnuté rozsudky súdov v rozsahu podľa § 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 242 ods. 1 O. s. p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie bolo podané nedôvodné.

V zmysle § 243f ods. 1 O. s. p. môže byť mimoriadne dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O. s. p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom mimoriadneho dovolania, ale i v mimoriadnom dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne

(§ 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 242 ods. 1 O. s. p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O. s. p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzujú len podľa toho, ako boli v mimoriadnom dovolaní označené, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

1. Mimoriadne dovolanie ako dovolací dôvod uvádza, že napadnuté rozsudky spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Podľa § 48 ods. 1 Obč. zák. od zmluvy môže účastník odstúpiť, len ak je to v tomto alebo v inom zákone ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté.

Odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak (§ 48 ods. 2 Obč. zák.).

Podľa § 623 ods. 1 Obč. zák. ak ide o vadu, ktorú nemožno odstrániť a ktorá bráni tomu, aby sa vec mohla riadne užívať ako vec bez vady, má kupujúci právo na výmenu veci alebo má právo od zmluvy odstúpiť. Tie isté práva prislúchajú kupujúcemu, ak ide síce o odstrániteľné vady, ak však kupujúci nemôže pre opätovné vyskytnutie sa vady po oprave alebo pre väčší počet väd vec riadne užívať.

Ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal (§ 457 Obč. zák.).

Dovolateľ v danej veci nesúhlasil s právnym názorom súdov nižších stupňov, že tri vady (rôzneho druhu), ktoré sa vyskytli na motorovom vozidle žalobcu v záručnej dobe, i keď boli odstrániteľné (a žalovaným aj odstránené), nebránili žalobcovi motorové vozidlo riadne užívať, keď v ich dôsledku nemohol motorové vozidlo v priebehu mesiaca a pol riadne užívať. Dovolateľ tiež spochybnil aktuálnosť rozhodnutia R 22/1983, na ktoré sa sudy pri riešení tejto veci odvolávali, keďže podľa neho závery a použiteľnosť tohto rozhodnutia boli vzhľadom na vývoj technických požiadaviek na bezpečnosť a kvalitu motorových vozidiel a odzrkadlenie technického pokroku v cene výrobku, prekonané.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca 7. júna 2002 uzavrel so žalovaným kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bolo motorové vozidlo, za ktoré zaplatil kúpnu cenu 333 200 Sk. Žalobca listom z 27. marca 2003 od kúpnej zmluvy odstúpil z dôvodu, že na motorovom vozidle sa vyskytli tri vady, a to 20. februára 2003 vada prejavujúca sa trvalým rozsvietením kontrolky signalizujúcej poruchu elektroniky motora, ktorá porucha bola v ten istý deň odstránená po napojení vozidla na počítač, 21. februára 2003 vada opätovne sa prejavujúca trvalým rozsvietením kontrolky signalizujúcej poruchu elektroniky motora, ktorá bola ten istý deň odstránená vymenením vstrekovača benzínu a 5. marca 2003 vada opätovne sa prejavujúca trvalým rozsvietením kontrolky signalizujúcej poruchu elektroniky motora, ktorá bola odstránená 26. marca 2003 vymenením prednej kyslíkovej sondy. Žalovaný reklamáciu väd uvedených žalobcom v odstúpení od kúpnej zmluvy ani spôsob a čas ich opravy nenamietal. I keď je pravdou tvrdenie generálneho prokurátora v dovolaní, že súčasťou spisu nie sú reklamačné protokoly a doklady o spôsobe vybavenia reklamácii, táto skutočnosť sama osebe pri zhodnosti tvrdení oboch účastníkov o tom, že žalobca vady reklamoval, o jednotlivých vadách a spôsobe a čase ich opravy, nemá vplyv na správnosť skutkových zistení, z ktorých vychádzali súdy pri svojom rozhodovaní. Osvojenie si skutkových zistení založených na zhodnom tvrdení účastníkov súdmi pripúšťa Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 120 a keďže zhodnosť tvrdení účastníkov nebola spochybnená inými skutkovými okolnosťami, súdy postupovali v súlade s právnym predpisom. Tým, že žalovaný nevydal žalobcovi doklad o reklamácii a o spôsobe jej vybavenia, je síce porušením povinností vyplývajúcich zo zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, avšak toto porušenie je pre danú vec právne irelevantné, nakoľko medzi účastníkmi skutočnosti o reklamovaní väd žalobcom a spôsobe - ich vybavenia nebola sporná. Navyiac aj sám žalobca sa svojou nečinnosťou, keď nežiadal vydanie dokladu o reklamácii a spôsobe jej vybavenia, vystavil nebezpečenstvu dôkaznej núdze v prípade, ak by žalovaný v konaní jeho tvrdenia o reklamovaní väd spochybnil, o ktorú situáciu však v danej veci nejde.

Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že na motorovom vozidle sa v záručnej dobe vyskytol väčší počet väd (3) odstrániteľných (čo nespochybňuje ani dovolateľ); spornou otázkou preto zostalo posúdenie, či tieto vady bránili žalobcovi motorové vozidlo riadne užívať ako vozidlo bez vady a teda, či odstúpenie žalobcu od kúpnej zmluvy malo za

následok jej zrušenie s povinnosťou vzájomne si vrátiť poskytnuté plnenie.

Dovolací súd vyriešenie tejto otázky súdmi nižších stupňov považuje za správne. Aj podľa názoru odvolacieho súdu ani jedna z vyššie uvedených žalobcom reklamovaných väd nebránila riadnemu užívaniu motorového vozidla. Prvé dve vady, ktoré boli na motorovom vozidle zistené vo februári 2003, boli v deň ich reklamácie aj odstránené a tretia vada, zistená 5. marca 2003 bola odstránená behom 3 týždňov 26. marca 2003, pričom v období od zistenia tejto vady do jej odstránenia žalobca motorové vozidlo užíval a podľa jeho vlastných tvrdení najazdil v tomto období s vozidlom 300 km (viď č. l. 4) a po odstránení tejto vady a odstúpení od zmluvy (27. marca 2003) do ohliadky vozidla vykonanej 12. novembra 2004 najazdil na ňom cca 1640 km. Žalobca teda z dôvodu týchto troch odstrániteľných väd netrpel obmedzeniami, ktoré by ho vylúčili z používania motorového vozidla; bol v užívaní obmedzený len v čase odstraňovania jednotlivých väd v servise žalovaného. Ani intervaly výskytu väd na motorovom vozidle nie sú v danom prípade takou skutočnosťou, ktorá by odôvodňovala záver, že žalobca nemohol vozidlo riadne užívať. Treba v tejto súvislosti pripustiť, že výskyt 3 väd v priebehu dvoch týždňov, ako tomu bolo v danej veci, mohli žalobcovi spôsobiť nepríjemnosti a subjektívne pocity nedôvery a nevoľe, stratu času spojeného s návštevou servisu žalovaného a pod., avšak tieto prípadné okolnosti týkajúce sa osoby žalobcu nemajú vplyv na možnosť riadneho užívania motorového vozidla ako to predpokladá ustanovenie § 623 ods. 1 Obč. zák. V danom prípade predmetnými vadami vyskytnutými sa motorovom vozidle nebola porušená ani výrobcom deklarovaná garancia v zmysle návodu na obsluhu, že Škoda Fabia je osvedčené, všestranne použiteľné vozidlo, pričom má všetky vlastnosti typické pre moderné vozidlo, ako sú hospodárnosť, kvalita, spoľahlivosť a dlhodobé zachovanie hodnoty, nakoľko po odstránení väd motorové vozidlo bolo riadne užívatel'né a splňalo všetky výrobcom zaručené vlastnosti.

Pokiaľ dovolateľ v dovolaní vyslovil pochybnosť s vhodnosťou aplikácie rozhodnutia publikovaného ako R 22/1983 súdmi nižších stupňov na daný prípad, ktorého závery a použiteľnosť považoval vzhľadom na vývoj technických požiadaviek na bezpečnosť a kvalitu motorových vozidiel a odzrkadlenie technického pokroku v cene výrobku, za prekonané, dovolací súd poukazuje na to, že z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu nevyplýva, že by uvedené rozhodnutie vzal za základ svojho rozhodnutia; súd svoje skutkové a právne závery v otázke, v ktorých prípadoch ide o opätovne vyskytnutú vadu a v ktorých

prípadoch ide o väčší počet vád, podporil doterajšou súdnou praxou odkazom na rozhodnutie R 22/1983. Ani v súčasnosti pri posudzovaní tejto otázky nie je podľa názoru dovolacieho súdu dôvod odkloniť sa od záveru zaujatého v tomto rozhodnutí, ktoré korešponduje aj s konštantnou súdnou judikarúrou z neskoršieho obdobia. Taktiež nemožno súhlasiť s názorom dovolateľa, že motorové vozidlo bolo technicky nespôsobilé na premávku na pozemných komunikáciách, keďže bola na ňom 5. marca 2003 diagnostikovaná porucha prednej kyslíkovej sondy, ktorá bola odstránená až 26. marca 2003, a to pre rozpor s § 2 písm. t/ vyhl. č. 578/2006 Z. z. Vyhláška č. 578/2006 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o niektorých ustanoveniach zákona č. 725/2004 Z. z. o podmienkach prevádzky vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nadobudla účinnosť 1. novembra 2006 a zákon č. 725/2004 Z. z. nadobudol účinnosť 1. marca 2005, preto nemôžu byť na daný prípad, v ktorom sa posudzujú vady zistené na motorovom vozidle v roku 2003, aplikované, keď prechodné ustanovenia týchto predpisov ich použitie na čas pred ich účinnosťou neupravujú. V rozhodnom čase platná a účinná vyhláška č. 116/1997 Z. z. o podmienkach premávky vozidiel na pozemných komunikáciách technickú nespôsobilosť vozidla na premávku na pozemných komunikáciách v prípade indikovanej poruchy emisných komponentov systémom diagnostiky OBD neupravovala; tento dôvod nespôsobilosti vozidla na premávku na pozemných komunikáciách bol zavedený až s účinnosťou od 1. novembra 2006.

2. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 242 ods. 1 druhá veta O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných vád uvedených v § 237 O. s. p., neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na posúdenie dovolacieho dôvodu uvedeného výslovne v mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky (§ 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p.), ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O. s. p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie procesné prípustné proti každému rozhodnutiu (rozsudku aj uzneseniu) odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv

právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Žiadna z týchto vád nebola v mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky namietaná a v konaní o tomto opravnom prostriedku nevyšla najavo.

3. Z obsahu mimoriadneho dovolania vyplýva, že dovolateľ ako dovolací dôvod uplatňuje aj ustanovenie § 243f ods. 1 písm. b/ O. s. p. Tento dovolací dôvod odôvodnil tým, že súdy založili svoje rozhodnutie na znaleckom posudku, o záveroch ktorého pre absenciu dokladov o reklamáciách možno mať pochybnosti.

Iná vada, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm. b/ O. s. p.), je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád uvedených v § 237 O. s. p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia, avšak právne významnou (relevantnou) je len vtedy, ak by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dôsledkom tejto vady je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní.

Dovolací súd preskúmaním rozhodnutí súdov a konaní, ktoré im predchádzali, nezistil, že by konanie súdov nižších stupňov bolo takouto vadou, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, postihnuté. Z obsahu spisu vyplýva, že dôkaz znaleckým posudkom bol vykonaný v súlade s ustanovením § 127 O. s. p. a spôsobom z neho vyplývajúcim. Z prejavu dovolateľa v mimoriadnom dovolaní, keď vyslovuje nesúhlas so záverom znaleckého posudku, možno vyvodit' jeho nesúhlas s vyhodnotením tohto dôkazu súdmi, vedúcemu k mylnému záveru, že zistené vady na motorovom vozidle nebránili v jeho riadnom užívaní. Nesúhlas dovolateľa s vyhodnotením dôkazov nemožno považovať za spôsobilý dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 243f ods. 1 písm. b/ O. s. p. (R 42/1993). Nepripustnosť takého dôvodu je daná charakterom dovolacieho konania, v ktorom sa už dôkazy nevykonávajú (§ 243 a ods. 2 veta druhá O. s. p.), a tak ani neprislúcha dovolaciemu súdu, aby prehodnocoval dôkazy vykonané v základnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky z vyššie uvedených dôvodov nepovažoval za dôvodné, a preto ho podľa § 243b ods. 1 veta pred bodkočiarkou O. s. p. v spojení s § 243i ods. 2 O. s. p. zamietol.

(...)“

Predmetné rozhodnutie obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama o sebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého dovolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Pretože namietané rozhodnutie najvyššieho súdu nevykazuje znaky svojvôle

a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu.

Ústavný súd v tejto súvislosti ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi odôvodnením rozhodnutia najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. IV. ÚS 112/05).

Pretože ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v danom prípade sú zlúčiteľné so sťažovateľom označenými právami, sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2007